

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 112.438 van 8 november 2002
in de zaak A. 124.457/X-11.056.**

In zake : Norbert CRABBÉ,
die woonplaats kiest bij
Advocaat J. STIJNS,
kantoor houdende te 3000 LEUVEN,
Justus Lipsiusstraat 18-26

tegen :

het Vlaamse Gewest,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat P. DECLERCQ,
kantoor houdende te 3010 LEUVEN,
Tiensesteenweg 271.

tussenkommende partij :

Davy MESOTTEN,
die woonplaats kiest bij
Advocaten D. LINDEMANS en F. DE PRETER,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Keizerslaan 3.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Norbert CRABBÉ op 25 juli 2002 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van het besluit van 30 mei 2002 van de Vlaamse minister van Financiën en Begroting, Innovatie, Media en Ruimtelijke Ordening houdende inwilliging van het beroep van het college van burgemeester en schepenen van de stad Leuven tegen de beslissing van 8 november 2001 van de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant, waarbij hem de bouwvergunning wordt verleend voor het verbouwen van een bestaande woning op een perceel gelegen te Leuven, Pellenbergstraat 148, kadastraal bekend Sectie A, nr. 10 v;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPES;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 19 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 27 september 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad G. DEBERSAQUES;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat K. VERHAEGHE die, loco Advocaat J. STIJNS verschijnt voor verzoeker, van Advocaat P. DECLERCQ, die verschijnt voor de verwerende partij, en van Advocaat F. DE PRETER die, loco Advocaat D. LINDEMANS verschijnt voor de tussenkomen de partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat Davy MESSOTTEN met een verzoekschrift van 10 september 2002 heeft gevraagd om in het administratief kort geding te mogen tussenkomen; dat er grond is om het verzoek in te willigen;

Overwegende dat de tussenkomen de partij betoogt dat het beroep niet ontvankelijk is; dat er vooralsnog geen noodzaak bestaat om over de opgeworpen exceptie uitspraak te doen; dat een onderzoek van en uitspraak over deze exceptie alleen nodig is indien zou komen vast te staan dat de grondvoorwaarden voor het toewijzen van de vordering tot schorsing vervuld zijn, wat, zoals hierna zal blijken, niet het geval is;

Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

Overwegende dat artikel 17, § 3, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing een uiteenzetting van de middelen en de feiten dient te bevatten die volgens de indiener ervan het bevelen van de schorsing rechtvaardigen; dat artikel 8, tweede lid, 5°, van het koninklijk besluit

van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State bepaalt dat de vordering tot schorsing dient te bevatten "een uiteenzetting van de feiten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten akte of het aangevochten reglement de eiser een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen"; dat uit deze bepalingen volgt dat verzoekende partij in haar verzoekschrift duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ingevolge de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit ondergaat of dreigt te ondergaan, en dat met niet in het verzoekschrift tot schorsing opgenomen feiten en verklaringen hieromtrent geen rekening kan worden gehouden;

Overwegende dat, wat de tweede door voornoemd artikel 17, § 2, opgelegde voorwaarde betreft, de verzoeker in de vordering tot schorsing betoogt dat hij bij beslissing van 31 augustus 2000 vanwege het college van burgemeester en schepenen een bouwvergunning verkreeg voor het uitvoeren van verschillende verbouwingswerken aan de bestaande en vergunde woning, dat bij beslissing van 23 november 2000 deze vergunning werd ingetrokken, dat de bestendige deputatie verzoeker gelijk gaf en in haar inwilligingsbeslissing de intrekking van deze bouwvergunning afkeurt, dat het thans bestreden besluit daarentegen oordeelt dat de vergunning terecht werd ingetrokken; dat verzoeker doet gelden dat de thans bestreden beslissing hem verhindert de eerder toegestane werken uit te voeren, dat dit gegeven op zich voor verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel uitmaakt, dat het risico dat de advies- en vergunningverlenende overheden die over een nieuwe bouwaanvraag beslissen inmiddels hun opvattingen over het stedenbouwkundig en ruimtelijk beleid in een voor de aanvrager negatieve zin gewijzigd kunnen hebben een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt; dat verzoeker tevens doet opmerken dat het voor hem financieel onmogelijk is meer vergaande werken uit te voeren dan die welke door de eerder verleende bouwvergunning werden toegestaan, dat het gezinsinkomen van verzoeker niet toelaat om de aankoop van het onroerend goed in het jaar 1997 af te betalen én nu de bestaande woning te slopen en enkele meters verderop te herbouwen, zodat het niet kunnen uitvoeren van de verbouwingswerken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt, dat de eerder toegestane verbouwingswerken bovendien zouden tegemoet komen aan de opmerkingen van de tussenkomende partij;

Overwegende dat, in zoverre verzoeker het nadeel situeert in de financiële onmogelijkheid meer verregaande werken uit te voeren en in de

draagkracht van het gezinsinkomen, zulks in wezen neerkomt op een financieel nadeel; dat een financieel nadeel in beginsel niet moeilijk te herstellen is; dat verzoeker geen concrete en precieze gegevens bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat dit in casu wel het geval zal zijn; dat verder het loutere gegeven dat het bestreden besluit verhindert dat de werken worden uitgevoerd die in een eerdere fase van de vergunningsprocedure werden vergund, op zich geen ernstig nadeel uitmaakt temeer dat, gelet op de devolutieve kracht van het administratief beroep, de in de loop van de vergunningsprocedure in eerste en tweede aanleg genomen beslissingen geacht moeten worden niet meer te bestaan; dat het nadeel voortvloeiend uit een eventuele wijziging in hoofde van de advies- en vergunningverlenende overheden van de opvattingen over het stedenbouwkundig en ruimtelijk beleid niet concreet wordt gestaafd en bovendien in de eerste plaats zou worden veroorzaakt door de duur van de annulatieprocedure en dus evenmin in aanmerking komt; dat tot slot de omstandigheid dat de “eerder toegestane verbouwingswerken” (...) bovendien tegemoet (zouden) komen aan de opmerkingen van de heer MESOTTEN” niet impliceert dat de tenuitvoerlegging van het thans bestreden besluit in hoofde van verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te veroorzaken; dat de uiteenzetting van verzoeker geen concrete en precieze gegevens bevat waaruit blijkt dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen zoals bedoeld door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;

Overwegende dat niet is voldaan aan de tweede door artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State opgelegde voorwaarde om de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit te kunnen bevelen; dat die vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het verzoek tot tussenkomst van Davy MESOTTEN in de vordering tot schorsing wordt ingewilligd.

Artikel 2.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 3.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

De kosten van de tussenkomst in de schorsingsprocedure, bepaald op 125 euro, komen ten laste van de tussenkomende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op acht november 2002, door :

de HH. G. DEBERSAQUES, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
W. GEURTS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. GEURTS.

G. DEBERSAQUES.